

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 stycznia 2019 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Związku (...) w W. ROD (...) przeciwko S. S. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.200 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił, iż wyrok został wydany bez uwzględnienia całości faktów w przedmiotowej sprawie oraz charakteru żądania opłat oraz momentu ich żądania.

W oparciu o tak sformułowany zarzut, apelujący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania lub przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz wniosków dowodowych apelanta, a także zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast, w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zatem w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego treść wniesionej apelacji sprowadza się do kwestionowania przyjętego przez Sąd I instancji stanu faktycznego i dokonanej przez niego oceny dowodów, a zatem do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, tj. art. 147 ust. 1 pkt 1 i 2 statutu (...) Związku (...). Na aprobatę nie zasługują podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Zawarty w apelacji zarzut dokonania przez Sąd I instancji błędnej oceny dowodów, a zatem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy również za chybiony.

W myśl przywołanego art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie

faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

Wbrew twierdzeniom apelanta, Sąd Rejonowy słusznie ocenił materiał dowodowy, przyjmując, iż pozwany jest zobowiązany do uiszczenia opłat ogrodowych wskazanych w § 147 ust. 1 pkt 1 i 2 Statutu (...) Związku (...). Stowarzyszenie ogrodowe na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, uchwała regulamin ROD. Zgodnie z ust. 2 wskazanego artykułu regulamin obowiązuje wszystkich przebywających na obszarze ROD. Ustawa określa również definicję działkowca. W rozumieniu ustawy działkowcem jest pełnoletnia osoba fizyczna uprawniona do korzystania z działki w rodzinnym ogrodzie działkowym na podstawie prawa do działki. Regulamin Rodzinnego O. Działkowego zawiera niemalże tożsamą definicję działkowca oraz określa jego prawa i obowiązki. W § 9 ust. 2 regulaminu ROD wskazano m.in., iż działkowiec ma w szczególności obowiązek przestrzegać ustawę, przestrzegać regulamin i statut (...) w zakresie określonym ustawą oraz uiszczać opłaty ogrodowe uchwalone przez uprawnione statutem organy (...) w terminach przez nie ustalonych, a w przypadku zwłoki – wraz z obowiązującymi odsetkami ustawowymi. Mając powyższe na uwadze należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom apelanta, jest on zobowiązany do przestrzegania regulaminu ROD, a na jego podstawie do przestrzegania statutu (...). Nie sposób się zgodzić ze skarżącym, iż statut (...) Stowarzyszenia (...) reguluje wyłącznie prawa i obowiązki członków stowarzyszenia, bowiem obowiązek jego przestrzegania obowiązuje wszystkich działkowców, co wynika zarówno z samego regulaminu ROD. Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany nabył w dniu 19 listopada 2015 r. prawo do działki nr (...) położonej w ROD (...) w Ł.. Przeniesienie prawa zostało zatwierdzone uchwałą nr (...) z dnia 23 czerwca 2016 r. przez zarząd Rodzinnego O. Działkowego (...). Zgodnie z § 5 ust. 2 zawartej przez pozwanego umowy przeniesienia praw do działki nabywca (w niniejszej sprawie pozwany) jako strona umowy dzierżawy działkowej stanie się działkowcem w rozumieniu ustawy i będzie uprawniony, na czas nieoznaczony, do używania działki i pobierania z niej pożytków oraz będzie zobowiązany używać działkę zgodnie z jej przeznaczeniem, przestrzegać regulaminu rodzinnego ogrodu działkowego oraz uiszczać opłaty ogrodowe. Także w § 8 tejże umowy wskazano, iż jako działkowiec nabywca będzie obowiązany uczestniczyć w pokrywaniu kosztów funkcjonowania Rodzinnego O. Działkowego (...) w Ł. w częściach przypadających na jego działkę, przez uiszczanie opłat ogrodowych; zasady ustalania i uiszczania opłat ogrodowych określa statut (...) Związku (...). Należy wskazać, iż pozwany na podstawie umowy, po jej zatwierdzeniu przez zarząd ROD, jest działkowcem w rozumieniu ustawy i ciąży na nim obowiązki określone w regulaminie ROD oraz statucie (...), w tym obowiązek uiszczania opłat. Tym bardziej w powyższych okolicznościach twierdzenia pozwanego, iż nie jest zobowiązany do przestrzegania statutu (...) i uiszczania opłat są niewiarygodne. Powyższy obowiązek został wskazany również w powoływanej przez apelującego uchwale nr 123/2016 Prezydium Okręgowego Zarządu (...) Związku (...)

z dnia 23 czerwca 2016 roku. W powołanej uchwale jasno wskazano, iż z chwilą otrzymania niniejszej uchwały na S. S. ciąży obowiązek uiszczenia wszystkich opłat z tytułu nabycia prawa do działki. Należy również wskazać, iż w statucie (...) Związku (...) wyraźnie wyodrębniono opłaty, które obowiązują wyłącznie członków (...) (§ 143) oraz wszystkich działkowców (m.in. § 144 i § 147), co również przeczy twierdzeniom apelującego, iż obowiązek uiszczenia opłat określony w statucie ciąży wyłącznie na członkach (...) Związku (...).

Stwierdzić należy, że wbrew przekonaniu apelującego, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ów Sąd ocena tegoż materiału jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesiony w tym zakresie zarzut stanowi w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu I instancji. Apelujący nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych, mogących podważyć ocenę Sądu Rejonowego, zaś argumenty, podniesione w treści apelacji, uznać należy za gołosłowne. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd I instancji zasadnie przyjął, iż pozwany na podstawie § 147 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 Statutu (...) Związku (...) pozwany był zobowiązany do uiszczenia opłat na rzecz (...) Związku (...) w W. ROD (...).

Za chybiony należy również uznać zarzut, iż powód nie ma podstaw prawnych do egzekwowania od pozwanego opłat we wskazanej w pozwie wysokości.

Nie powielając wyżej wskazanej argumentacji należy stwierdzić, iż pozwany jest obowiązany do przestrzegania regulaminu ROD, a także statutu (...) Związku (...). Zgodnie z § 147 ust. 1 pkt. 1 wskazanego statutu w roku nabycia prawa do działki działkowiec uiszcza opłaty ogrodowe uchwalone przez walne zebranie, z tym że opłatę ogrodową przeznaczoną na pokrycie wydatków na inwestycje, remonty i bieżącą konserwację infrastruktury ogrodowej, podwyższoną o kwotę określoną przez zarząd ROD. Ponadto w myśl § 147 ust. 1 pkt. 2 powołanego statutu w roku nabycia prawa do działki działkowiec uiszcza opłaty ogrodowe uchwalone przez walne zebranie, z tym że opłatę ogrodową przeznaczoną na pokrycie wydatków związanych z zarządzaniem ROD, podwyższoną o kwotę określoną przez okręgowy zarząd ROD. Wysokość podwyższonej opłaty ogrodowej, o której mowa w § 147 ust. 1 pkt. 1 statutu (...) Związku (...), w myśl uchwały nr 3/2016 zarządu Rodzinnego (...) w Ł. z dnia 23 kwietnia 2016 r. wynosiła w 2016 r. 2.000 zł. Z kolei wysokość opłaty, o której mowa w § 147 ust. 1 pkt. 2 statutu (...) Związku (...), została ustalona uchwałą nr 6/ (...) Okręgowego Zarządu (...) Związku (...) z dnia 7 marca 2016 r. na kwotę 200 zł. Wobec powyższego należy stwierdzić, iż podstawa prawna żądania powoda została prawidłowo wskazana i wyjaśniona przez Sąd I instancji.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez pozwanego apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Odnośnie kosztów postępowania apelacyjnego zastosowanie znalazła reguła odpowiedzialności za wynik postępowania w danej instancji, statuowana przez art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego w wysokości 450 zł, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata ustalone w stosunku do wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).